

Az **ítélkezés**ről szól a mai rész. „*Ne mondjatok ítéletet senki fölött*”, „*mert amilyen mértékkel ti mérték, olyannal mérnek majd nektek is.*”

A napokban sokat találkozok egy ide kapcsolódó fogalommal, az **előítélet**tel. Ami tulajdonképpen egy természetes emberi viselkedés. Az agyunk igyekszik rendszerezni, skatulyázni az embereket, hogy átláthatóbbá tegye ezt a kusza világot, mellyel általában hiányos ismereteit igyekszik pótolni. Sok esetben a környezetünk előítéleteit átvesszük, pusztán konformitásból, vagy társadalmi, anyagi állapotunkból kifolyólag (pl.: „Én is jótékonykodnék a helyében, ha ennyi pénzem lenne...”)

A kérdés csak az, hogy helyes-e az ítékezés és az előítélet állítás embertársunkkal szemben? Jézus egy frappáns példát nyújt nekünk: odamegy egy kutaszított réteg egy tagjához, megszólítja őt, vizet kér tőle. Megmutatja nekünk, hogy szétszedhetőek ezek a merevnek hitt keretek. Politikailag is jobbnak tartom, ha ismerünk olyan embereket, akik esetleg nem arra szavaztak, mint mi, vagy éppen nem szavaztak. Fontos tudatosítanunk magunkban, hogy nem minden ember egyforma a környezetünkben.

Egy bizonyos a számomra, hogy az előítéletnek kártékony hatása van. Mind társadalmilag, mind a személyes fejlődésnek és világlátásnak káros. Társadalmi kár, mert például nem alkalmazzák az adott népcsoportból származó tisztességes embert, mert negatív előítéleteket kapcsolnak hozzájuk. Egyéni kár, mert csorbul az igazság.

Az **igazság**. Valahogy belénk van kódolva az igazság utáni vágyakozás, ezért is ítélünk. De hogy mi is az igazság, vagy, hogy Isten igazságos-e, az már sűrű kérdőjeleket rajzol bennem. Itt a földön nincs igazság és nem is lesz soha, ebben biztos vagyok.

Nekem mit jelent az igazság? Ha éppen megbántott vagyok egy ügyben, sérültem, akkor tudok-e jól mérlegelni? Tudom-e pontosan, hogy az „elítélt” ember miért cselekedte azt, amit?

Elítélhetek-e személyeket a passzivitásuk miatt? Azért mert én elvállaltam valamit, elvárhatom azt másoktól, hogy segítsenek a jó ügy érdekében? Igazságos az, ha egy közösség tagjaként csak elveszek a közösből, de a komfortzónámat már nem lépem át?

Ha felidegesítek valakit a viselkedésemmel, akkor igazságos, hogy felemeli a hangját? Igazságos az atyai pofon a hisztiző gyerekeknek? Az igazságszolgáltatás a szükséges rossz?

Talán az igazságot sosem fogjuk megtapasztalni, mert emberek vagyunk. Biztos vagyok benne, ha majd elköszönünk a testünktől, akkor halálunk után mindezek a fogalmak teljesen letisztulnak majd és átértékelődnek.

De sosem szabad elfelejtenünk, hogy küldetésünk van! Jézusunk megmutatta, hogy nem minden a test, legyőzhetőek azok a viselkedési formák, amik gátolnak bennünket az Isten Országának építésében.

Horváthné Király Kata, Érd